

In de kou gelaten

De praktijk van de Winterkouderegeling in Nederland - Een verkenning

De inhoud

01 Inleiding

pagina 3 - 4

02 Tien bevindingen

pagina 5 - 12

03 Vijf conclusies

pagina 13

04 Doelmatigheidsvragen

pagina 14

05 Aanbevelingen

pagina 15

1. Inleiding

Zelfs als het niet vriest, is het buiten koud en dan moeten we toch op straat slapen. Wat voor leven is dat? Het is voor niemand goed. Het systeem zou altijd open moeten blijven.

Bezoeker WKR

Voor wie een huis heeft, is kou iets waarvoor je een jas aantrekt. Voor wie geen dak boven het hoofd heeft, kan kou het verschil betekenen tussen leven en dood. Langdurige blootstelling aan kou en vocht vergroot de kans op onderkoeling, longontsteking, infecties en andere ernstige gezondheidsproblemen – soms met fatale afloop. Niemand zou in Nederland bij gebrek aan toegankelijke opvang op straat hoeven slapen – zeker niet in de winter. **Toch blijkt uit onze verkenning dat de plek waar je dakloos bent, bepalend is voor de bescherming die je krijgt tegen winterkou.**

Gemeenten zijn op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015) verantwoordelijk voor maatschappelijke opvang. Om te voorkomen dat mensen doodvriezen, is er daarnaast een Winterkouderegeling (WKR) ingesteld: een bovenwettelijke extra opvang tijdens de winterperiode. In 2022 ontwikkelde de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) een handreiking om centrumgemeenten houvast te geven tijdens het opstellen van hun eigen WKR en WKR draaiboek.

Maar hoe wordt deze handreiking in de praktijk toegepast? Dakloosheid Voorbij! voerde een exploratief onderzoek uit met een vragenlijst die door 42 van de 44¹ centrumgemeenten is ingevuld, aangevuld met 70 ervaringsverhalen van bezoekers en signalen van 40 professionals, waaronder opvangmedewerkers, straatartsen en belangenbehartigers. **De uitkomsten laten een versnipperd en complex landschap zien waarin toegang tot opvang in de winter – zelfs bij vrieskou – niet overal in Nederland vanzelfsprekend is.** In deze verkenning wordt voor het eerst de stand van de Winterkouderegeling op landelijk niveau in kaart gebracht.

DEFINITIE, DOEL EN UITGANGSPUNTEN VAN DE WINTERKOUDEREGELING

Definitie:

De WKR is een specifieke vorm van opvang waarbij iedere buitenslaper wordt opgevangen op het moment dat de weersomstandigheden ontoelaatbare gezondheidsrisico's kunnen opleveren. De WKR fungeert als vangnet en is een aanvulling op de reguliere maatschappelijke opvang (MO). De WKR kan worden toegepast tussen 1 november en 1 april.

Belangrijk verschil met de MO: alleen rechthebbenden² kunnen gebruikmaken van de maatschappelijke opvang, maar iedere buitenslaper kan gebruikmaken van de WKR. Uitgangspunt is dat hiervoor geen eigen bijdrage wordt gevraagd om de drempel zo laag mogelijk te houden.

Doel:

Het doel van de Winterkouderegeling (WKR) is om iedere buitenslaper een veilig onderkomen te bieden bij weersomstandigheden die een gevaar (kunnen) vormen voor de gezondheid, door het organiseren van extra opvangcapaciteit en (medische) zorg. Ook wordt getracht dit moment aan te grijpen om rechthebbende dakloze mensen vervolgzorg aan te bieden en niet-rechthebbende dakloze mensen door te leiden naar het juiste loket. Tot slot is het doel van de WKR de opvang op verantwoorde wijze te laten plaatsvinden, op grond van bepaalde basale kwaliteitseisen.

Voor wie?

De opvang op grond van de WKR is open voor iedereen zonder onderdak. Er gelden géén uitzonderingen op basis van status (documentatie), verleden, herkomst, geslacht en/of leeftijd.

Openstelling:

Er zijn grotfweg twee gangbare vormen van openstelling:

- Op- en afschalen op basis van weersomstandigheden
- Permanente openstelling gedurende (een groot deel van) de winter

Het uitgangspunt is dat de WKR minimaal van kracht is wanneer de weersomstandigheden daar aanleiding voor geven. Dat betekent dat afhankelijk van de verwachte weersomstandigheden de winteropvang opent en sluit tussen 1 november en 31 maart.

Bron: [VNG Handreiking Winterkouderegeling, april 2023](#)

1) Er zijn in Nederland 44 centrumgemeenten aangewezen, die verantwoordelijk zijn voor de organisatie en financiering van beschermd wonen en maatschappelijke opvang voor hun regio (op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015).

2) Als dakloze mensen volgens de Wmo in aanmerking komen voor opvang, worden zij beschouwd als rechthebbend. Niet-rechthebbende mensen zijn dakloze mensen die volgens de regels te "zelfredzaam" worden geacht, bijvoorbeeld omdat zij nog werk hebben of een netwerk waarop zij kunnen terugvallen. Ook EU-burgers in bepaalde situaties en mensen zonder geldige verblijfspapieren vallen onder de groep niet-rechthebbenden.

2. Tien bevindingen

1. Het maakt uit waar je dakloos bent

De uitvoering van de WKR verschilt sterk per centrumgemeente: in openstelling, duur, toegankelijkheid, eigen bijdrage, capaciteit en kwaliteit. Een uniforme humanitaire ondergrens ontbreekt in de praktijk. Toegang tot opvang in de winter is zelfs als het vriest niet overal in Nederland gegarandeerd.

2. Eén regeling, velen termen

Gemeenten gebruiken verschillende termen - winterprotocol, vorstprotocol, winterregeling, permanente winteropvang, en Winterkouderegeling - die soms hetzelfde betekenen en soms niet. Uit de beantwoording van de vragenlijst blijkt dat zelfs onder beleidsverantwoordelijken onduidelijkheid bestaat over wat precies onder de WKR wordt verstaan en wat het verschil is met een permanente winteropvang, die meestal niet voor iedereen toegankelijk is. Deze variatie in terminologie en inrichting maakt vergelijking complex, en maakt het hier en daar lastig om conclusies te trekken op basis van de antwoorden die gemeenten gaven.

3. Permanente Winterkouderegeling blijkt vaak niet echt permanent

Tien centrumgemeenten zeggen een permanente WKR te hebben die de hele winterperiode open is. Bij nadere bestudering blijkt deze zogenoemde 'permanente' winteropvang niet standaard voor iedereen toegankelijk te zijn, maar in sommige gevallen vooral open te staan voor specifieke groepen. Het gaat dan bijvoorbeeld om mensen die binding met de regio kunnen aantonen of die als rechthebbend worden beoordeeld onder de Wmo. Voor mensen die niet aan deze criteria voldoen, wordt de opvang pas toegankelijk wanneer het vriest. Bovendien worden in sommige centrumgemeenten mensen die zijn toegelaten tot de permanente winteropvang na een bepaalde periode (bijvoorbeeld drie weken) gevraagd de voorziening weer te verlaten om ruimte te maken voor anderen.

4. Toegang niet overal onvoorwaardelijk

Van de 42 centrumgemeenten geven er 8 aan dat ze een eigen bijdrage van €6,50 tot €10 per nacht vragen voor de WKR. Daarmee is zelfs bij vrieskou niet overal sprake van onvoorwaardelijke toegang.

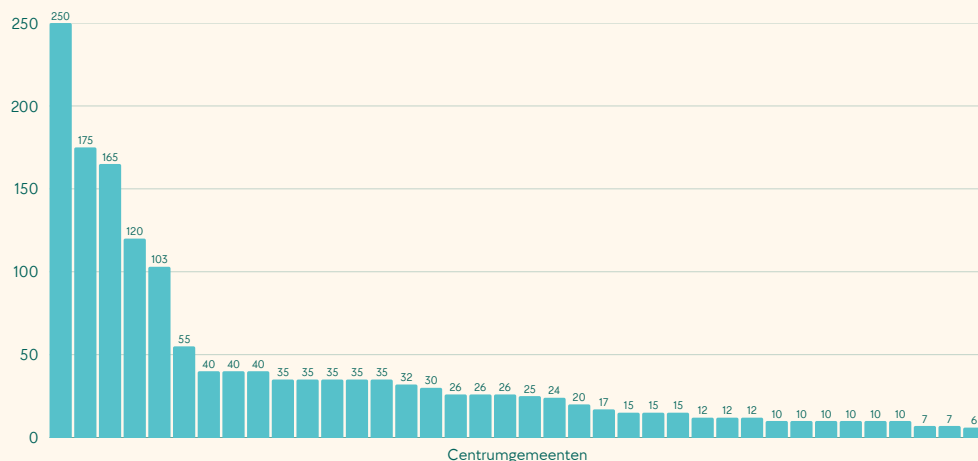
5. Een bed is niet overal zeker

Gemeenten rapporteren samen circa 1.550 bedden aan WKR-capaciteit, waarvan bijna de helft in de vier grote steden. De kleinste locatie telt zes bedden; de grootste meer dan vijfhonderd (zie figuur 1).

Wanneer het aantal aanmeldingen groter is dan de beschikbare capaciteit, geven de meeste gemeenten (32) aan op te schalen door extra bedden te plaatsen. Bijna de helft (18) wijkt indien nodig uit naar andere locaties. Hotels en hostels worden regelmatig achter de hand gehouden voor piekmomenten.

Een kleine minderheid van de gemeenten (3) geeft aan mensen te moeten afwijzen wanneer de capaciteit tekortschiet. Een andere verstrekt een zogeheten *sheltersuit* en verwijst mensen door naar opvang in andere gemeenten. Enkele gemeenten (3) bieden in uiterste nood stoelen of banken aan wanneer alle bedden bezet zijn. Hoe vaak dit voorkomt, wordt niet systematisch bijgehouden. Dat sommige gemeenten aangeven dat het mogelijk is dat iemand zich bij winterkou meldt en geen bed krijgt, schuurt met het uitgangspunt van de WKR: als het koud is zou niemand buiten hoeven te slapen.

Figuur 1: Hoeveel WKR opvangplekken zijn er beschikbaar per centrumgemeente?

6. Activering soms pas bij strenge vorst – geen structurele winterbescherming

Als het nét niet koud genoeg is voor opvang, is het buiten alsnog erg koud.

Bezoeker WKR

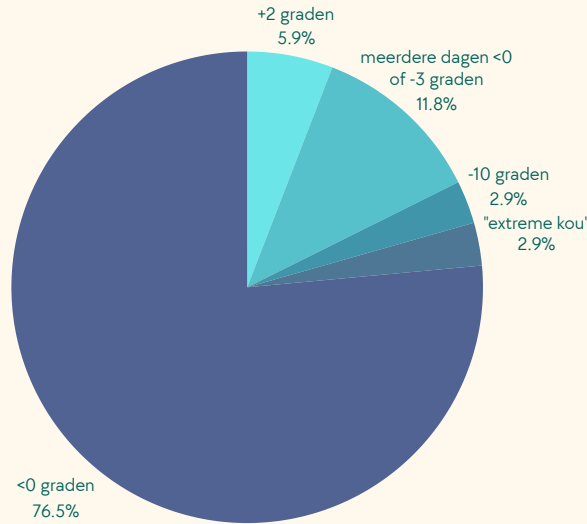

Wat ik vooral mis in de winter, vooral in het weekend, is een plek om overdag te zijn. 's Ochtends staan mensen alweer buiten, en de dagopvang is in het weekend veel beperkter. Het is erg koud voor mensen overdag.

Verpleegkundige

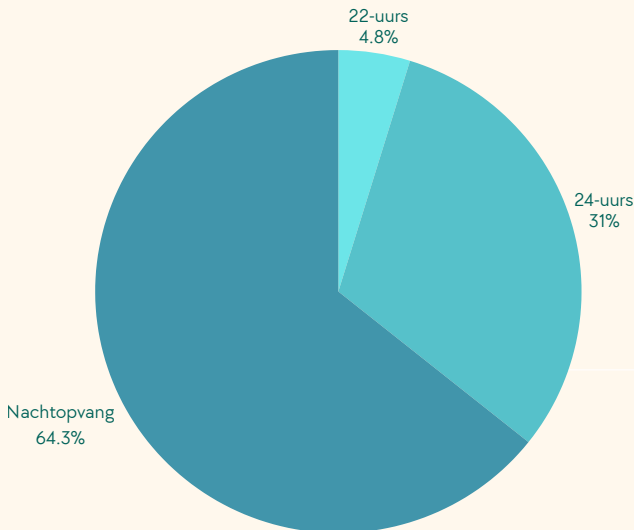
Het moment waarop de Winterkouderegeling wordt geactiveerd verschilt sterk tussen centrumgemeenten. Van de 34 die de WKR temperatuurafhankelijk inzetten, hanteren de meeste (26) een gevoelstemperatuur onder 0 °C als ondergrens. 2 openen al bij +2 °C. Er zijn echter ook 4 centrumgemeenten die pas activeren wanneer er meerdere dagen onder 0 °C of -3 °C wordt voorspeld. Eén hanteert zelfs een ondergrens van -10 °C en heeft de WKR afgelopen winter daardoor helemaal niet geactiveerd. Een andere versoepelt toegangs criteria voor de winteropvang tijdens "extreme kou" zonder vaste temperatuurgrens maar geeft -14 °C als voorbeeld (zie figuur 2).

Figuur 2: Bij welke voorspelde gevoelstemperatuur wordt de WKR geactiveerd?

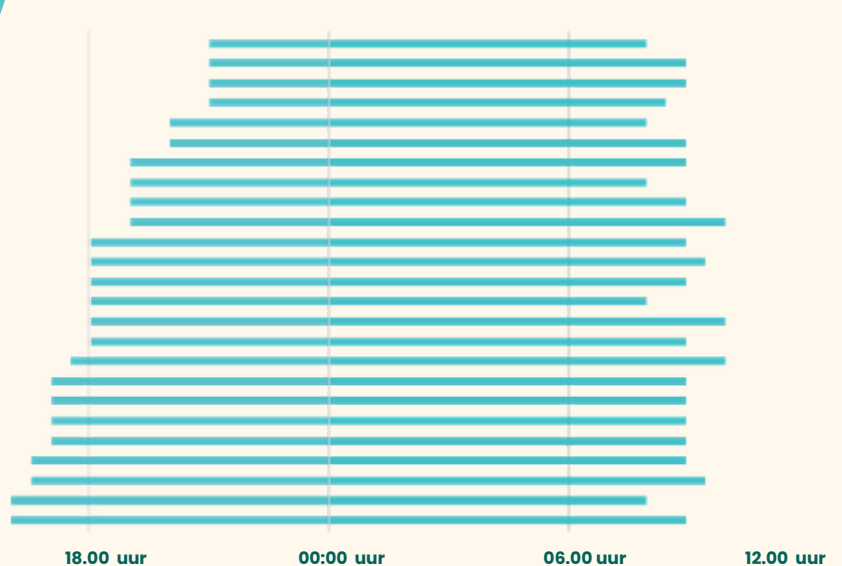

Daarnaast bieden slechts 13 van de 42 centrumgemeenten (31%) de WKR aan als 24-uursopvang, en twee centrumgemeenten als 22-uursopvang (zie figuur 3). De overige gemeenten beperken de regeling tot nachtopvang. In regio's zonder aanvullende en toegankelijke dagopvangvoorzieningen, betekent het dat mensen 's ochtends weer buiten komen te staan (zie figuur 4). Ook overdag kunnen temperaturen echter laag zijn en vormt kou een gezondheidsrisico.

Figuur 3. Type opvang

Figuur 4. Nachtopvang openingstijden per centrumgemeente

Bovendien benadrukt de VNG-handreiking dat ook bij temperaturen net boven nul het risico op onderkoeling aanwezig is, vooral voor mensen met gezondheidsproblemen of bij middelengebruik. Tegen die achtergrond is het opvallend dat de WKR in de meeste gemeenten pas wordt geactiveerd bij een gevoelstemperatuur onder 0 °C.

De bescherming tegen winterkou is geen structurele voorziening, maar afhankelijk van lokale temperatuurdrempels en beleidskeuzes. Zelfs bij vrieskou is opvang en een bed niet overal in Nederland gegarandeerd.

7. Op- en afschalen veroorzaakt onzekerheid voor iedereen

Joh, ik wist helemaal niet dat 'ie open was, nu ben ik te laat zeker?

Bezoeker WKR

De grootste frustratie en zorg zit met name in het elke keer op- en afschalen van de WKR. Een periode binnen, dan weer een paar dagen buiten en dan weer naar binnen. Het wordt vaak op korte termijn besloten dus bezoekers weten niet waar ze aan toe zijn. Dit geldt ook voor de hulpverleners die regelmatig deze frustraties van mensen opvangen en dit zelf ook ervaren.

Medewerker opvangorganisatie

Ik slaap niet meer in de WKR, want vorig jaar was mijn tent na twee dagen WKR weg.

Voormalig bezoeker WKR

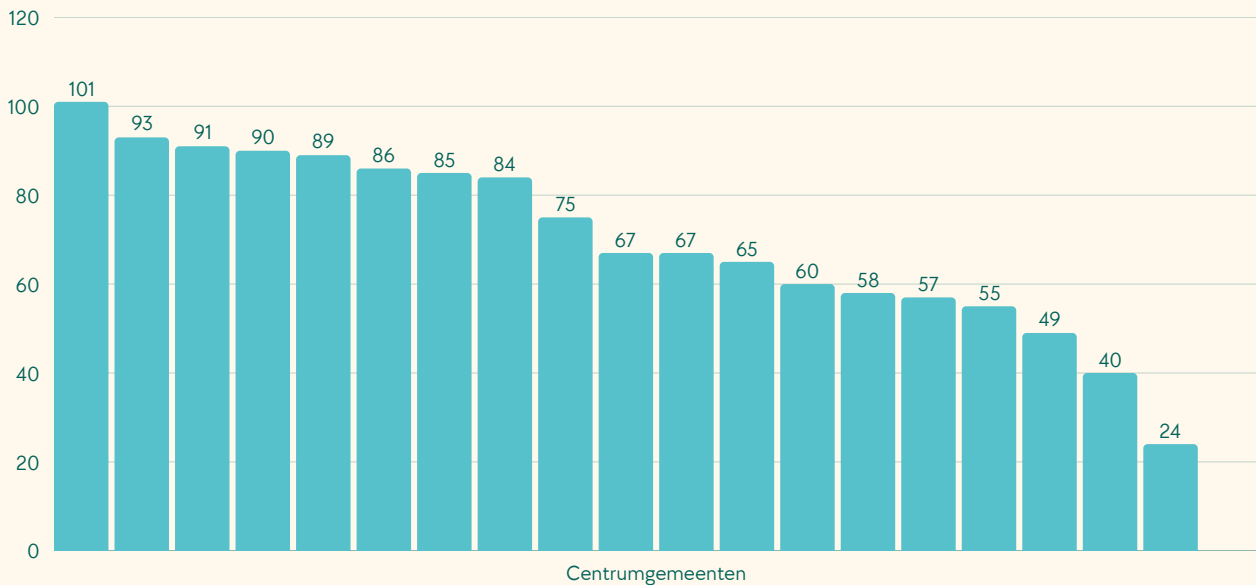
Van de 42 centrumgemeenten geven er 32 (76%) aan dat zij werken met een 'open-en-sluit'-model: de WKR wordt geopend en gesloten op basis van de weersverwachting. Daardoor wordt de opvang meerdere keren per winter tijdelijk geactiveerd en weer beëindigd.

Dit 'open-en-sluit'-model leidt tot organisatorische druk en gebrek aan continuïteit. Voor bezoekers van de WKR betekent sluiting dat ze weer uit beeld raken, en begeleiding en zorg worden onderbroken. Opvangorganisaties moeten telkens personeel regelen, vaak met tijdelijke krachten.

De centrumgemeenten met dit model hebben aangegeven in de winter van 2024-2025 tussen 24 en 101 dagen open te zijn geweest, afgezien van één gemeente die de WKR geen enkele keer activeerde. Het gemiddelde bedraagt 67 dagen (zie figuur 5). Uitgaande van de WKR-periode van 1 november tot en met 31 maart, zoals beschreven in de handreiking als criterium, betekent dit dat zelfs centrumgemeenten die gedurende de winter op- en afschalen gemiddeld 44% van de tijd geopend waren.

De meeste centrumgemeenten (35) voldoen aan dit criterium, om van 1 november tot en met 31 maart open te zijn. 2 wijken hiervan af door later in de winter te openen of eerder in de winter dicht te gaan, terwijl 4 de openstelling volledig laten afhangen van de weersomstandigheden.

Figuur 5. Hoeveel dagen was de winterkoudeopvang open in de winter van 2024-2025?

8. Begeleiding beperkt aanwezig, en weinig effectief

Er is begeleiding beschikbaar, maar dit komt vaak niet van de grond in de Winterkoudeopvang, omdat mensen overdag weer de straat opgestuurd worden.

Zorgprofessional

Er is geen hulp bij briefadres of doorverwijzing, ze gaan je niet helpen met het aanvragen van een daklozenuitkering, maar ik snap dat, als ik zie waar de medewerkers hun handen vol aan hebben.

Bezoeker WKR

33 van de 40³ centrumgemeenten (83%) geven aan dat binnen de WKR-voorziening begeleiding richting maatschappelijke opvang beschikbaar is. Daarnaast bieden 25 centrumgemeenten (63%) minimaal één aanvullende vorm van begeleiding. Dit betreft onder andere administratieve ondersteuning (zoals het aanvragen van een briefadres of zorgverzekering), hulp bij praktische zaken (zoals het aanvragen van een uitkering of inschrijving voor een huurwoning) en psychosociale begeleiding. Tegenover deze groep staat dat in 15 centrumgemeenten (38%) geen aanvullende begeleiding beschikbaar is.

Uit ervaringsverhalen blijkt dat mensen weinig tot geen begeleiding en hulp voor hun situatie ervaren binnen de WKR-voorziening. Het korte verblijf, het nachtelijke karakter en het telkens sluiten van de opvang maken structurele ondersteuning moeilijk. Professionals signaleren dat als mensen 's ochtends weer op straat staan, continuïteit ontbreekt. Bezoekers geven aan dat het werken aan perspectief lastig is wanneer zij 's ochtends of na enkele dagen weer moeten vertrekken.

9. Schaal en inrichting bepalen veiligheid en menswaardigheid

Ik ga er niet meer heen. Het is er altijd onrustig en opgefokt. Ik moest met 30 op een zaal. Ben je gek? Dakloze mensen hebben ook recht op privacy.

Voormalig bezoeker WKR

We zijn genoodzaakt met vele uitzendkrachten te werken omdat we nooit weten wanneer we open zijn. Dat maakt het opbouwen van een band met de mensen die komen lastig, want volgende week staat er weer nieuwe ploeg op de vloer.

Medewerker opvangorganisatie

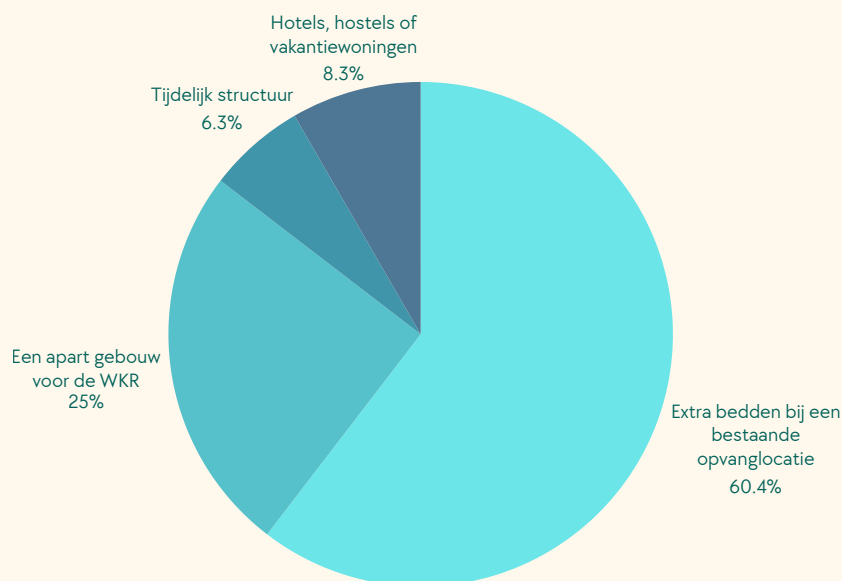
De locaties variëren sterk in kwaliteit. De meeste gemeenten plaatsen extra bedden binnen bestaande opvanglocaties wanneer de regeling van kracht is. Anderen openen een apart gebouw, zetten tijdelijke units neer of wijken uit naar hotels en hostels (zie figuur 6). Sommige gemeenten werken met meerdere WKR-locaties, bijvoorbeeld om een uitgestrekte regio te bedienen of om grotere aantallen of verschillende doelgroepen op te vangen. In de meeste regio's kunnen gebruikers van de WKR echter maar op één plek terecht, die een streekfunctie heeft. Dakloze mensen moeten dan uitwijken naar een stad waar ze de weg niet kennen en geen netwerk hebben

3) Van 2 van de 42 centrumgemeenten hebben we geen gegevens over welke begeleiding binnen de WKR aanwezig is.

Schaal en inrichting maken hét verschil. Uit ervaringsverhalen en signalen van professionals komt een consistent beeld naar voren: grote slaapzalen met wisselende bezetting leiden vaker tot onrust en gevoelens van onveiligheid. Kleinschalige voorzieningen met vaste teams dragen juist bij aan rust en voorspelbaarheid.

De schaal, locatie en inrichting van de opvang zijn daarmee bepalend voor de ervaren veiligheid en kwaliteit van verblijf.

Figuur 6. Hoe worden de opvangplekken voor de WKR gerealiseerd?

10. Bezoekers van de WKR: gemengd beeld, gemengde gevoelens

Het klassieke beeld van iemand die buiten slaapt en naar de opvang gaat is niet meer aan de orde.

Bezoeker WKR

Ik voelde mij niet onveilig, maar rust ervaarde ik ook niet. Teveel mensen, met allerlei problemen bij elkaar.

Bezoeker WKR

De WKR is bedoeld als vangnet voor iedereen die geen onderdak heeft. Uit de ingevulde vragenlijsten blijkt dat de samenstelling van bezoekers per centrumgemeente varieert, al houdt niet elke locatie dit bij. In de meeste grotere steden bestaat het merendeel van de WKR-bezoekers uit EU-burgers. Andere gemeenten noemen deze groep nauwelijks en zien vooral mensen met psychische- of verslavingsproblematiek. Op de meeste plekken is sprake van een gemengd beeld van mensen die structureel buiten slapen of recent hun woning verloren. Ook zijn er mensen die – al dan niet tijdelijk – geen toegang hebben tot reguliere opvang. Hieronder vallen mensen die als zelfredzaam worden aangemerkt en daarom geen toegang tot de opvang krijgen, mensen op een wachtlijst voor opvang en mensen zonder geldige verblijfspapieren.

Redenen die bezoekers aangeven om gebruik te maken van de WKR lopen uiteen: veiligheid, warmte, rust of een maaltijd. Tegelijkertijd laten factoren als grote slaapzalen, veel onrust en onveiligheid, of gebrek aan privacy sommige mensen wegblijven. Ook de angst om geen middelen te mogen gebruiken, of het risico hun tent of slaapplek kwijt te raken na een tijdelijk verblijf bij de WKR die weer afsluit, weerhoudt mensen ervan naar binnen te gaan, zelfs als het vriest. Toegankelijkheid hangt daarmee niet alleen af van openstelling, maar ook van ervaren veiligheid en kwaliteit.

3. Vijf conclusies

De opvang zou structureel open moeten zijn, en niet alleen bij 0 graden. De 'open-en-dicht'-regeling is erg frustrerend voor de vindbaarheid van cliënten.

Verpleegkundige

Als de opvang nu langer open was, bijvoorbeeld twee maanden achter elkaar, dan kon ik makkelijker aan mijn situatie werken om die te verbeteren.

Bezoeker WKR

Deze verkenning van de uitvoering van de Winterkouderegeling laat zien hoe ongelijk de bescherming tegen gezondheidsrisico's en overlijden door winterkou in Nederland is. Er zijn richtlijnen, maar er is geen landelijke standaard. Die richtlijnen geven een kader, maar blijken per gemeente anders te worden geïnterpreteerd en toegepast. In de praktijk betekent dit willekeur met als gevolg dat bescherming tegen winterkou niet overal en niet voor iedereen gegarandeerd is.

- 1. Geen landelijke ondergrens leidt tot rechtsongelijkheid:** Er ontbreekt een landelijke minimumnorm. Centrumgemeenten hanteren uiteenlopende definities en uitvoeringspraktijken van de WKR en de VNG-handreiking. Daardoor is toegang tot onderdak in de winter afhankelijk van lokale keuzes. Zelfs bij temperaturen onder 0 °C is opvang niet overal en voor iedereen gegarandeerd.
- 2. Toegang tot opvang is niet altijd onvoorwaardelijk:** Financiële drempels en voorwaarden zoals regiobinding en beperkte capaciteit zorgen ervoor dat niet iedereen een plek krijgt, zelfs bij vrieskou.
- 3. Op- en afschalen veroorzaakt onzekerheid, ontbering en onrust:** Dakloze mensen weten niet of ze 's avonds binnen kunnen slapen en staan in een permanente overlevingsstand. De tijdelijkheid en onvoorspelbaarheid van het 'open-en-sluit'-model werkt bovendien afschrikwekkend.
- 4. Begeleiding en perspectief komen nauwelijks tot stand:** De WKR-voorzieningen bieden weinig ruimte voor structurele begeleiding. Voor zover ondersteuning plaatsvindt, lijkt het korte en tijdelijke verblijf, en het op- en afschalen, de effectiviteit ervan te ondermijnen.
- 5. Menselijke waardigheid staat onder druk:** Grote slaapzalen en wisselende bezetting veroorzaken onrust en onveiligheid. Kleinschalige voorzieningen met vaste teams dragen juist bij aan veiligheid, rust, menswaardigheid en betere begeleiding.

4. Doelmatigheidsvragen

De knelpunten in de bescherming tegen winterkou roepen ook vragen op over de doelmatigheid van het huidige model. Zelfs in centrumgemeenten waar het 'open-en-sluit'-model wordt gehanteerd, blijkt de opvang gedurende een substantieel deel van het winterseizoen geopend. Dit roept de vraag op wat met een tijdelijke opzet daadwerkelijk wordt beoogd of bespaard.

Het herhaaldelijk op- en afschalen van voorzieningen brengt organisatorische en financiële lasten met zich mee, onder meer door de inzet van oproepkrachten. Daarbovenop komen maatschappelijke kosten die samenhangen met het ontbreken van een stabiele verblijfsplek, zoals verslechterende gezondheid, verhoogde druk op zorgvoorzieningen, overlast in de openbare ruimte en extra inzet van handhaving en politie.

Deze vragen vallen buiten de reikwijdte van deze verkenning, maar verdienen nader onderzoek.

5. Aanbevelingen

WKR-regels zijn verzonnen door mensen die geen benul hebben van wat dakloosheid inhoudt. Het is ongelooflijk dat wanneer de temperatuur 1 graad hoger is dan gisteren, wij mensen de straat op moeten sturen. Permanente winteropvang zou meer passend zijn.

Medewerker opvangorganisatie

1. Leg minimumnormen landelijk vast

Creëer een duidelijk wettelijk kader met bijbehorende financiering vanuit het Rijk, zodat bescherming tegen levensgevaarlijke kou niet afhankelijk is van postcode, lokale interpretatie of jaarlijkse beleidskeuzes. De staat heeft op grond van nationale en internationale mensenrechtenverplichtingen de plicht het recht op leven te beschermen; dat vereist dat de humanitaire ondergrens overal in Nederland gewaarborgd is.

2. Leef de handreiking per direct na

Zorg voor onvoorwaardelijke, gratis toegang tot opvang bij gezondheidsgevaar, conform de VNG-handreiking. Verduidelijk de handreiking waar nodig opdat deze overal gelijk wordt toegepast, en borg dat ook bij acute nood of extreme kou voldoende opvangcapaciteit beschikbaar is.

3. Maak de WKR permanent

Stel de WKR structureel open van tenminste 1 november tot 31 maart, ongeacht temperatuur, en trek daarmee de humanitaire ondergrens op. Van de twee varianten die de handreiking beschrijft, zou permanente openstelling de standaard moeten zijn. Het loslaten van de temperatuurgrens en weersvoorspellingen voorkomt willekeur tussen gemeenten, biedt continuïteit en stabiele teams, en voorkomt zorg- en handhavingskosten.

4. Maak 24-uursopvang met begeleiding de norm

Zorg voor rust, veiligheid en waar mogelijk kleinschaligheid, met vaste teams en dagopvang gericht op begeleiding en perspectief. Op deze manier biedt de WKR niet alleen de hoogstnoodzakelijke bescherming tegen de kou, maar ook perspectief op een beter leven.

5. Breng de integrale maatschappelijke kosten in beeld

Breng de volledige maatschappelijke kosten van het huidige systeem beter in kaart, inclusief op- en afschalen, tijdelijke inzet, kou-gerelateerde zorg en inzet van politie en handhaving, zodat besluitvorming plaatsvindt op basis van een integrale maatschappelijke kosten/batenanalyse.

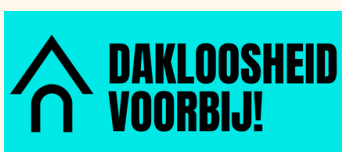
Voor verder onderzoek

Deze verkenning roept vragen op over in hoeverre de WKR-handreiking bekend is bij beleidsverantwoordelijken. Verder onderzoek zou kunnen kijken naar hoe de WKR ter plaatse wordt uitgevoerd, bijvoorbeeld via interviews, monitoringsvragenlijsten en locatiebezoeken, wat buiten deze verkenning viel. Structurele monitoring van de WKR en het toepassen van de handreiking zou daarnaast nuttig zijn.

Dank aan de Vereniging van Nederlandse Gemeenten voor het verspreiden van de vragenlijst, aan de 42 centrumgemeenten voor hun medewerking, en aan de 70 mensen en 40 professionals die hun ervaringen en signalen met ons deelden.

OVER DAKLOOSHEID VOORBIJ!

Dakloosheid Voorbij! is een landelijke coalitie van onafhankelijke belangenbehartigers en mensen met ervaringskennis. Wij omarmen de ambitie uit het Nationaal Actieplan Dakloosheid om de omslag te maken van opvang naar preventie en wonen. Vanuit onze onafhankelijke rol volgen wij de voortgang kritisch en ondersteunen wij waar mogelijk het Rijk, gemeenten en uitvoerende partijen. Dit onderzoek past binnen die rol: signaleren, leren en bijdragen aan verbetering.

Mede mogelijk gemaakt door:

